

Flyktingens **7** songar

Grenland Friteater

“Han som står på stupet når det snør”

Av Jan Erik Vold

Georg Johannesen. Jeg tenker på en merkelig diktlinje jeg fikk med meg fra Dagbladet sommeren 1965:

Jeg er et veikryss som står i et veikryss

Georg Johannesen (1931--2005) som avsluttet liv – jeg tenker på to fragmenter fra første og siste diktbok: «Mitt først samleie/fant sted under Koreakrigen» (*Dikt*, 1959); «Mitt siste samleie/fant sted under Vietnamkrigen» (*Dikt i samling*, 2004).

Georg Johannesens fremstilling av seg selv, som «Kong J» (1966):

**Han har fått ha sitt liv
og har det som tidsfordriv
Vugge, grav, minutt, sekund
fyller jord hans store munn
Georg Johannesen sover i samme mørket
som andre barn, som andre menn
og ved hans side ligger det kvinner
og sover med Georg Johannesen**

Personlig pronomen, første person entall forekommer ofte hos denne dikter. Så ofte, at man skjønner at han ikke nødvendigvis mener seg selv når han sier Jeg. Han har til og med sendt leseren en advarsel:

Jeg er en mann de lumske kan regne med

Men det **finnes** en virkelig Georg Johannesen, der Jeg **betyr** Jeg. Denne Jeg utfolder seg i hans sakprosa, hans litteraturpolemik, intervjuer han stiller opp i, brev han skriver til vennene – og alle samtalen, ikke å forglemme!

Det er synd at det åpent selvbiografiske ble så lite eksponert i poetens skrift. Man ser hvor levende han fremstår, i erindringskapitlet «Min barndom er tåket og hvit», i Elisabeth Armands Bergen-antologi Vi bodde der (2002).

Kjære lesere, tenk deg min himmelfalne stumhet og begeistring, da jeg hørte Georg lese sine tolkninger av Tu Fu for første gang, på et redaksjonsmøte for snart femti år siden, for det forlag som forberedte utgivelsen av den kinesiske dikteren på norsk.

Åpningsdiktet skar gjennom marg og bein, «Flyktingens syv sanger» -- her den første av de syv strofer:

Kall meg Tu, nykommeren, gamlingen
Han med langt hår, han med hvitt hår
Urtesamleren: han som går bøyd under åsen
Han som står på stupet når det snør
Snakk om meg og si: han er forvist for alltid
Han eier ingenting, han hoster når det blåser
Han er for tynt kledd for vårt klima
Det var min første sang: min hvite ånde

Om Tu Fu (712-770), av mange ansett som Kinas største poet, visste jeg på det tidspunkt lite, annet enn at han levde i krigerske tider under et Tang-dynasti i forfall, poeten stadig på flukt og vandring, under kummerlige vilkår, han som kom fra en lærd embedsmannsslekt. Alt han skrev om kone og barn, søsken og familie er sant. Mange døde, av sult og annet.

Og likevel. Gjendikteren sier han har lagt tolkningene til rette slik at man ikke behøver vite så mye om Tu Fus bakgrunn og de historiske referanser originalteksten har. Johannesen, som ikke kan kinesisk, har peilet inn diktene via engelske, tyske, skandinaviske utgaver.

Det slående ved diktene er at den tilstand av evig uro og konflikt hos Tu Fu lot seg lese også ut fra **gjendikterens** situasjon, som Norges skarpeste NATO-, USA- og Norgeskritiker, han som sa: «Vi har tenkt å stille Halvard Lange for en domstol. Der kan samtalen begynne» – GJ en markant venstreradikal skriver motarbeidet både fra politisk og akademisk hold: «Han er for tynt kledd for vårt klima».

Hvor fri er Johannesens gjendiktning?

Uten kunnskap i kinesisk søkte undertegnede de engelske utgaver som var å komme over. Først noen ord om bakgrunnen til flyktning-diktet. Det er skrevet år 759, da Tu Fu var på flukt fra hungersnød – det er av oversetter Rewi Alley gitt tittelen «Songs of a Refugee in Tungku». Andre kaller hovedpersonen «a traveler», «a wanderer», «a sojourner» (=en besøkende). Tu Tzü-mei var Tu Fus hoffnavn. Jeg overlater til leseren å foreta sammenligninger mellom engelsk originaloversettelse og norsk sekundærtolkning.
Her William Hungs oversettelse (1962) av åpningsstrofen:

A sojourner by the name of Tu Tzū-mei
With disheveled white hair falling over his ears
Has been compelled by hunger to pick acorns for food,
In the mountain ravines, in the dusk of a cold winter day.
No letters have come from the Central Plains, and I cannot return there;
My limbs are frozen, chapped, covered with half-dead skin and flesh,
Oh! Just this first song is sufficiently sad:
A bitter wind blows on me from high above.

Midtstrofen, den går hos Georg Johannesen slik:

Min yngste søster er allerede enke
Jeg har ikke sett henne på åtte år
Hun bor ved en stri elv uten båt eller bro
Veien dit er stengt av piler og fiendeflagg
Fra dit ingen kan dra kan ingen komme
Dit det ikke går vei går det heller ingen båt
Hun bor i et land der apene klager også om dagen
Om dette handler dessverre min fjerde sang

Her er Burton Watsons engelske tolkning (1971):

I have a sister, little sister, living in Chung-li,
husband dead these many years, her orphan ones still young.
On the long Huai the waves leap up, dragons and serpents rage;
we haven't met for ten years -- when will you come?
I want to go in a little boat but arrows fill my eyes;
far away in that southern land, banners of war abound.
Ah-ah, song the fourth, four times I've sung;
forest monkeys for my sake wail even at noon.

Sluttsangen lyder hos Georg Johannesen:

Her er jeg blitt gammel uten å bli noe annet
Tre års hungersnød åt opp tredve år
Jeg har levd av å plukke bær i utmarken
I hovedstaden er embedsmennene ennå unge
Det er vel rimelig at unge folk vil opp og frem
Rundt om i fjellene bor mine lærdeste venner
Ja, dette er syvende sang, den slutter rolig:
Jeg åpnet øynene og så hvor hurtig solen gikk ned

Geoffrey Waters har gjort denne tolkningen (1975):

I am a man who's made no name, already I've grown old,
Wandering hungry three years on barren mountain roads.
In Ch'ang-an the ministers are all young men;
Wealth and fame must be earned before a man grows old.
In the mountains here are scholars who knew me long ago.
We only think of the good old days, our hearts full of pain.
Alas! This is my seventh song, oh! with sorrow I end the refrain,
Looking up to the wide sky where the white sun rushes on.

Tu Fu – Georg Johannesens annet poetiske Jeg?

I alle fall har nordmannen funnet en språkkropp han ubesværet og med autoritet glir inn i. Det fins større dramatiske hendelser i Tu Fus liv, men den politiske sorg – på egne og alles vegne – deler de. Også en type melankoli, som Johannesen sjelden lar slippe til i sine egne dikt. Dertil en blyghet hos den norske dikteren som gjør at han drar seg for å være åpent selvbiografisk, i sine vers. Men kan dandere Tu Fus tekster, så man aner et snev av nordmannens liv og levnet.

Vi ser at sluttakupletten i siste strofe av «Flyktingens syv sanger» hos GJ får et avklaret og majestetisk drag som muligens mangler i originalen. Slik også Johannesens innledning har noe samlende og dramatisk over seg: «Han som står på stupet når det snør». Er vi på Vestlandet – eller i en dalgang i Kina?

Johannesen gjør «**Flyktingens syv sanger**» til portaldiktet inn til Tu Fu verden, ved å sette det aller først i samlingen, som på norsk rett og slett heter Tu Fu (PAXLYRIKK 1968). Hans bearbeidelse av åpningen og slutten gjør antagelig diktet mer sentralt i vår norske Tu Fu-forståelse enn den kineserne har? Og selve flykting-problematikken har sannelig ikke blitt mindre aktuell, i de europeiske land, på det halvsekel som siden har gått.

Den norske dikterens overensstemmelse med den kinesiske understrektes i etterordet: «Jeg har i særlig grad søkt å presentere Tu Fu-dikt over emner som vestlige mennesker ofte synes er upoetiske: vennskap (ikke kjærlighet), høst (ikke vår), alderdom (ikke ungdom). Videre: sosiale og historiske spørsmål, krig, fred, nød, sykdom, men fremfor alt: mangel på følelser, åndelig tomhet, sjelelig utmattelse, resignasjon, likegyldighet.»

Bedre rettesnor til å lese gjendikterens egne norske dikt fins ikke.

At Tu Fu fulgte Georg Johannesen til veis ende, viser denne tolkningen
GJ offentliggjorde i 2002, tre år før han døde:

HØSTLIG HELLIGDAG
(Etter Tu Fu)

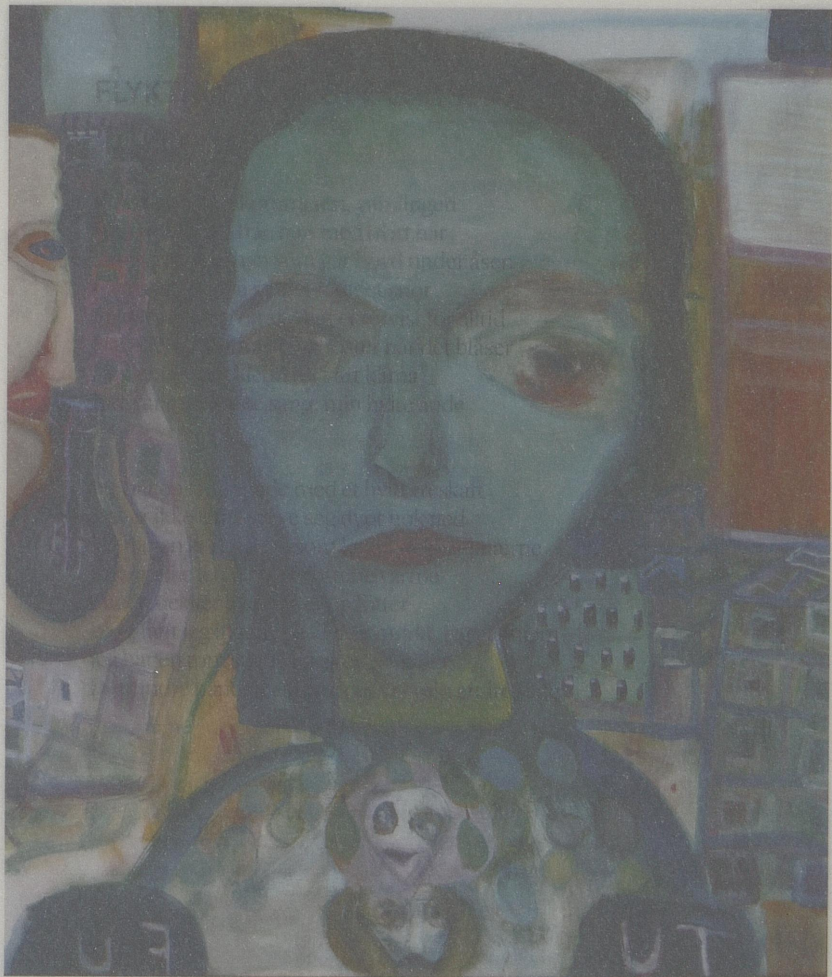
Denne høstdagen er her en helligdag
Mine sorger setter smak på min vin
Floden Yangtse er bredere enn noen innsjø
Bare havet kan stanse den floden

Bølgene er gule av søle og grønne av slam
Høst etter høst har jeg vært her mot min vilje
I dag gikk jeg opp på haugen: Jeg så alt
unntatt våren hjemme i min egen landsby

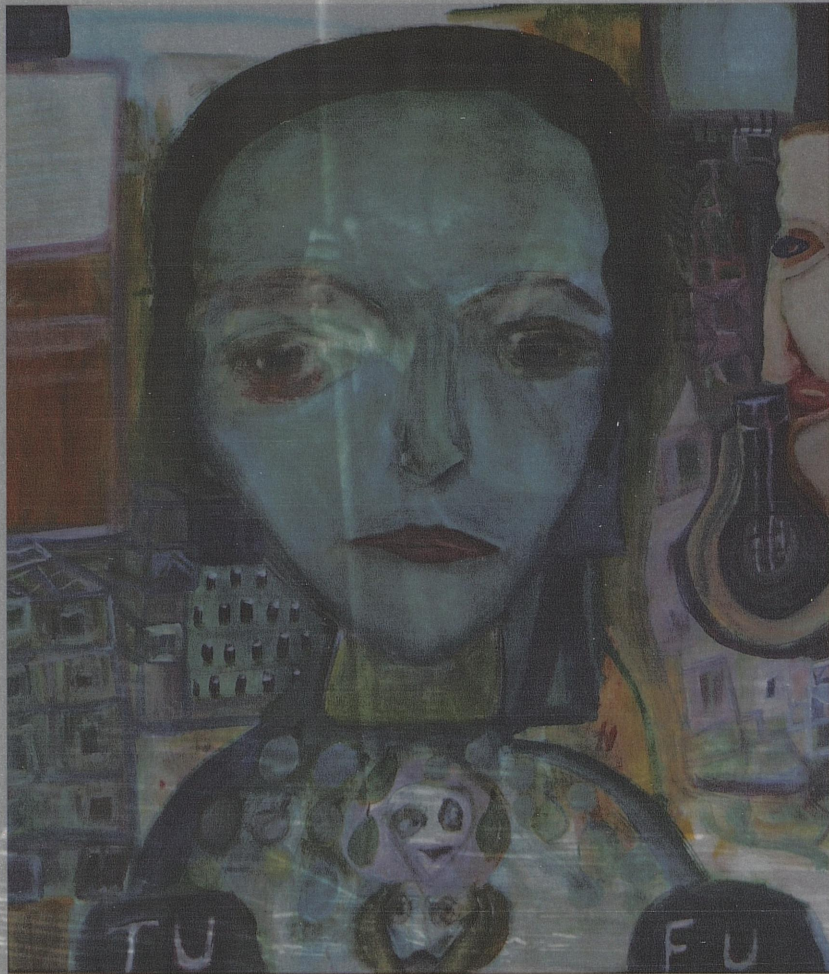
Jeg så min døde bror og mine to fjerne søstre
Riket er i oppløsning og fyrsten er landflyktig
Mitt hjerte brast allerede da det var fred
Dette er et hjørne av verden, uten utgang

Matisse's Self-Portrait with a Book
Matisse's Self-Portrait with a Book
Matisse's Self-Portrait with a Book

Geddy som
"Tu Fu"
Malt av Georg
Johannesen

3 FLYKTNINGENS SYV SANGER

Hvem er sulten? Hvem er i dag mett?
Alle vi brødre ble født på samme god.
1 Kina har mange veier, dekket med stein eller snø.
Han med langt hår, han med hvitt hår
Han med langt hår, han med hvitt hår
Urtesamleren, han som går bøyd under åsen
Han som står på stupet når det snør
Snakk om meg og si: Han er forvist for alltid
Han eier ingenting, han hoster når det blåser
Han er for tynt kledd for vårt klima
Det var min første sang: min hvite ånde

Han bor ved en strik uten båt eller bro
2 Væren dit er støtt av piler og fiendeflagg
Jeg har en lang spade med et hvitt treskaft
Det er ikke lett å grave seg dypt nok ned
Jeg har en kort kappe som knapt dekker knærne
Det er ikke lett å holde føttene varme
Snøen dekker både urter og føtter
I dag fant jeg ingenting, det er mørkt, jeg går hjem
Jeg har en tom spade i den ene hånden
Den andre hånden er tom, det var min andre sang

Buskene står gule rundt den grå landsbyen
En hvit rev hopper, en gul rev står stille
Her bor jeg; men hvorfor akkurat her?
Jeg drømte i natt at en venn tok meg i skulderen
Jeg merket det ikke, men svarte ham i søvne:
Her er min femte sang; her bor bare min kropp

3

Hvem av mine brødre er i dag i live?
Hvem er sulten? Hvem er i dag mett?
Alle vi brødre ble født på samme gulf
Kina har mange veier, dekket med støv eller snø.
Tranene har fløyet tvers over himmelen
Jeg skulle ha fulgt dem både mot syd og mot nord
For det er min tredje sang, den spør om dette:
Hvem av mine brødre begraver meg her?

4

Min yngste søster er allerede enke
Jeg har ikke sett henne på åtte år
Hun bor ved en stri elv uten båt eller bro
Veien dit er stengt av piler og fiendeflagg
Fra dit ingen kan dra kan ingen komme
Dit det ikke går vei går det heller ikke båt
Hun bor i et land der apene klager også om dagen
Om dette handler dessverre min fjerde sang

5

Her er også en stengt vei og en stri elv
Snøen blir flom, skogsbunnen blir myr
Buskene står gule rundt den grå landsbyen
En hvit rev hopper, en gul rev står stille
Her bor jeg; men hvorfor akkurat her?
Jeg drømte i natt at en venn tok meg i skulderen
Jeg merket det ikke, men svarte ham i søvne:
Her er min femte sang; her bor bare min kropp

Geddy som
"Tu Fu"
Malt av Georg
Johannesen

6

I syd skal det bo en drage i sjøen
I nord peker nakne trær mot himmelen
Trærnes kroner består av tomme kvister
Løvet falt i floden, men dragen våknet ikke
Fra øst kryper slangene hit; de tør
Jeg har et skarpt sverd som jeg ikke kan løfte
Det er min sjette sang; nå er det vår
Vinden ble varm igjen også i år

7

Her er jeg blitt gammel uten å bli noe annet
Tre års hungersnød ått opp tredve år
Jeg har levd av å plukke bær i utmarken
I hovedstaden er embetsmennene ennå unge
Det er vel rimelig at unge folk vil opp og frem
Rundt om i fjellene bor mine lærdeste venner
Ja, dette er syvende sang, den slutter rolig:
Jeg åpnet øynene og så hvor hurtig solen gikk ned

Hvem av mine brødre er i dag i livet?
 Hvem er sulten? Hvem er i dag mett?
 Alle vi brødre ble født på samme gulv.
 Kina har mange veier, dekket med støv eller snø.
 Tjane har løvet over himmelens
 Jeg skulle ha fulgt dem både nord og mot nord.
 For det er min tredje sang, den spør om dette:
 Hvem av mine brødre betriver meg her?

Min yngste søster er allerede enke
 Jeg har ikke sett henne på åtte år
 Hun bor ved en stein på et eller pro
 Veien dit er steint av piler og ferdslagge
 Fra dit ingen kan dra, ingen kommer
 Dit det ikke går vei går det heller ikke på
 Hun bor i et land der apene klager også om dagen
 Om dette handler dessverre min fjerde sang

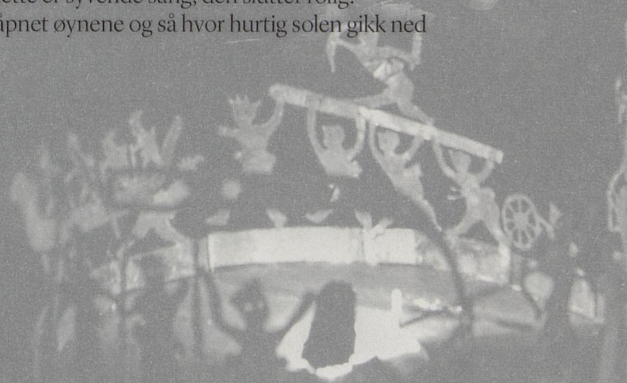
Het er også en steint vei og en stein elv
 Snøen blir tynn, skogsbunnen blir tynn
 Bakken står gule rundt den grå landskypen
 En hvit rev hopper, en gul rev står stille
 Het bor jeg; men hvorfor akkurat her?
 Jeg drømte i natt at en venn tok meg i skuldrene
 Jeg merket det ikke, men svarte ham i søvne:
 Het er min femte sang; het bor bare min krodde

6

I syd skal det bo en drage i sjøen
I nord peker nakne trær mot himmelen
Trærnes kroner består av tomme kvister
Løvet falt i floden, men dragen våknet ikke
Fra øst kryper slangene hit; de tør
Jeg har et skarpt sverd som jeg ikke kan løfte
Det er min sjette sang; nå er det vår
Vinden ble varm igjen også i år

7

Her er jeg blitt gammel uten å bli noe annet
Tre års hungersnød åt opp tredve år
Jeg har levd av å plukke bær i utmarken
I hovedstaden er embetsmennene ennå unge
Det er vel rimelig at unge folk vil opp og frem
Rundt om i fjellene bor mine lærdeste venner
Ja, dette er syvende sang, den slutter rolig:
Jeg åpnet øynene og så hvor hurtig solen gikk ned

Vinden ble vann igjen også i år
 Det er min sette sang: nå er det vår
 Jeg har et skarpt sverd som jeg ikke kan løfte
 Fra det kaldet stangene hit; de for
 Lovet lat i høden, men dragen våknet ikke
 Trettes kroner består av tomme kvister
 I nord bekker nakne trær mot himmelen
 I syd skal det bli en drage i sjøen

Jeg åpnet dørene og så hvor hurtig solen gikk ned
 Ja, dette er syvende sang, den slutter følge:
 Rundt om i fjellene bor mine beste venner
 Det er vel rimelig at mange folk vil opp og frem
 I hovedstaden er embetsmennene ennå i muge
 Jeg har levde av å plukke perer i utmarken
 Tre år hundersnod at opp tredeve år
 Her er jeg blitt gammel uten å bli noe annet

Kall meg Du!

Av Geddy Aniksdal

I sosialpsykologiboki på Voksengymnaset var det ein teikning av ein far og ein son, som sat på nett same vis. Såg ut i verdi med same mina, same sleiken, same glimtet i auga. Å sjå lik ut er arv, forklarar læraren, og har med gener å gjera, å sitja på same måten er sosial arv, og noko anna.

Arv og miljø var på syttitalet viktige tema og gjenstand for oppheita debattar. Ulike disposisjonar som det so fint heitte vart brukt både for eller imot ein, alt etter kva og kven ein snakka med og om.

Spørsmålet i boki var:» Kva får ein utsvelta bonde til å laga sirlege utskjerjingar på skaffet på spaden?»

Tålåmot, forståing og erfaring kan hjelpa.

I meir enn tredve år har eg vore ilag med og oppteken av Georg Johannesses sitt arbeid. Sine utskjeringar. Han kom på vitjing til oss I Grenland Friteater, me vart kjende, fekk

arbeida ilag, og ha eit fint venskap heile vegen. Me fekk arbeida med **Haust i Mars** og **Romanen om Mongstad**, samt ulike delar av lyrikken i oppsetjingi **Gode Tider for De Onde. Kongebøkene**. Delar av detta arbeidet vart videreført i soloframsyningi **Blue is The Smoke of War/ Azul es el Humo de la Guerra**, som fekk turnera i England, Wales, Danmark, Sverige, Singapore, Australia, New Zealand, Filippinene, Cuba, Colombia, Peru, Argentina i meir enn ti år.

Til århundreskiftet vart det laga ein forestilling over **Ars Moriendi** ilag med rockebandet Ratataboo, samt forsterkningar både på skuespelar og musikarsida. Eit høgdepunkt var å få spela på Litteraturdagane på Lillehammer, sjølv sagt med Georg uforgløyemeleg til stades.

I 2004 kom **Ingen Doktor for dei Daude,/ No Doctor for The Dead/ No hay doctor para los Muertos**, ein framsyning laga i hovudsak for internasjonalt turne. Saman med pianist og songar Anette Røde Hagnell. Premiera fann stad på Odin Teatret, i Holstebro, Danmark. Nok ein gong hadde me glede av å ha med oss Georg sjølv. Som var glad for arbeidet vårt, men og for å treffa Eugenio Barba, Else Marie Laukvik og Torgeir Wethal som han hadde kontakt med då Odin Teatret levde og virka i Oslo.

Dei ulike festivalar og fagtreff som har funne stad i regi av The Magdale-na Project, eit internasjonalt nettverk for kvinner i moderne teater, har vore og er viktige fagtreff som har ført tekstane til Georg ut i verdi.

Til ein ung militærnektar i Singapore høyrde: "I want to get up one night and see the moon take me from what I am...(Eg vil stå opp ei natt og sjå månen ta meg frå det eg er..) Store vart augene hass då eg fortel at

Georg skreiv denne teksten då han sjølv sat i fengsel for at han ikkje ville bera våpen i ein Nato-hær. Ein ung gut i publikum i La Plata i Argentina, som startar ein dialog med meg over scenekanten når eg spør :» Sabes la diferencia entre hombre y mujer?» (kan du skilnaden på mann og kvinne?) Og han svarar: Si (Ja). Eg held fram: "Sabes la diferencia entre negro y blanco, vacio y lleno, muerto y vivo" ?(kan du skilnaden på svart og kvitt, fullt og tomt, daut og levande)? Kvar gong eg stiller eit spørsmål lenar han seg lengre framover og kviskrar ja .Han vart som ein medspelar, og skilje mellom salen og scena vart nokre minutt viska ut. So opphøyrd dialogen, men at det hadde skjedd sat att i rommet

"Eg veit kva andre veit. Eg veit ikkje noko meir. Dermed veit eg att protesten min er gyldige...vart framført ein gong då Trond Giske kom på vitjing til oss som kulturminister , elles har " Kva er prisen for erfaring " ?

vore mykje brukt til kulturbyråkratar.
" As long as the telephone directory
is the list of murdered children.» har
vore freista brukt som allsang i store
delar av verdi, med vekslande hell,
etter som ein ser det, alt i frå ivrig
istemming til halvfiau mummel.
Folk særns langt vekke vert særns
opptekne av tekstane til Georg Johan-
nesen, hass eigne og dei han har at-
tdikta. Som Tu Fu. Eg vart kjend med
Tu Fu då eg vart kjend med Georg. Og
fortald at Georg attdikta kinesaren då
han var lei av å vera ung. 33 år. Eit
heilt liv.

Eg er no vorten mest dobbelt so
gammal, no, når me gjer oss i kast
med berre han, men so er ein no og
plagsomt lenge ung i dessa tider.
Tor Arne og eg har eit langt arbeid
felles. **Flyktningens 7 songar** var
noko eg i fjor fekk føre meg skulle
skje. Noko eg flykta til? Ja, kanskje
det, ei flukt inn i ei verd, ei stilla, ei
fælsla, men lell, ei stille fælsla, til tider
ei vakker ei. Ord som skyt tårer ut i

augene til Tor Arne, som dei gjorde i
augene på Georg. Me arvar.
Kall meg Tu! utbraut Kjell Heggelund,
diktarkollega og ven, kvar gong me
kom inn på Georg på våre kveldar i
Spania. Llamma me Tu! – På spansk
vert det rett og slett: Kall meg Du! Då
er sirkelen slutta, for som Georg sa
om Tu Fu: «Hans jeg er alltid et vi».
Små forestillingar som denna er mest
som eit lite lærestykke å rekna. Som
kan sjåast med øyrene og lesast på
munnen. Det kan arvast og det kan
lærast. So trøstefullt. Og viss ein
innerst i hjarta kan få halda på sin
forstand. Kall meg Du!

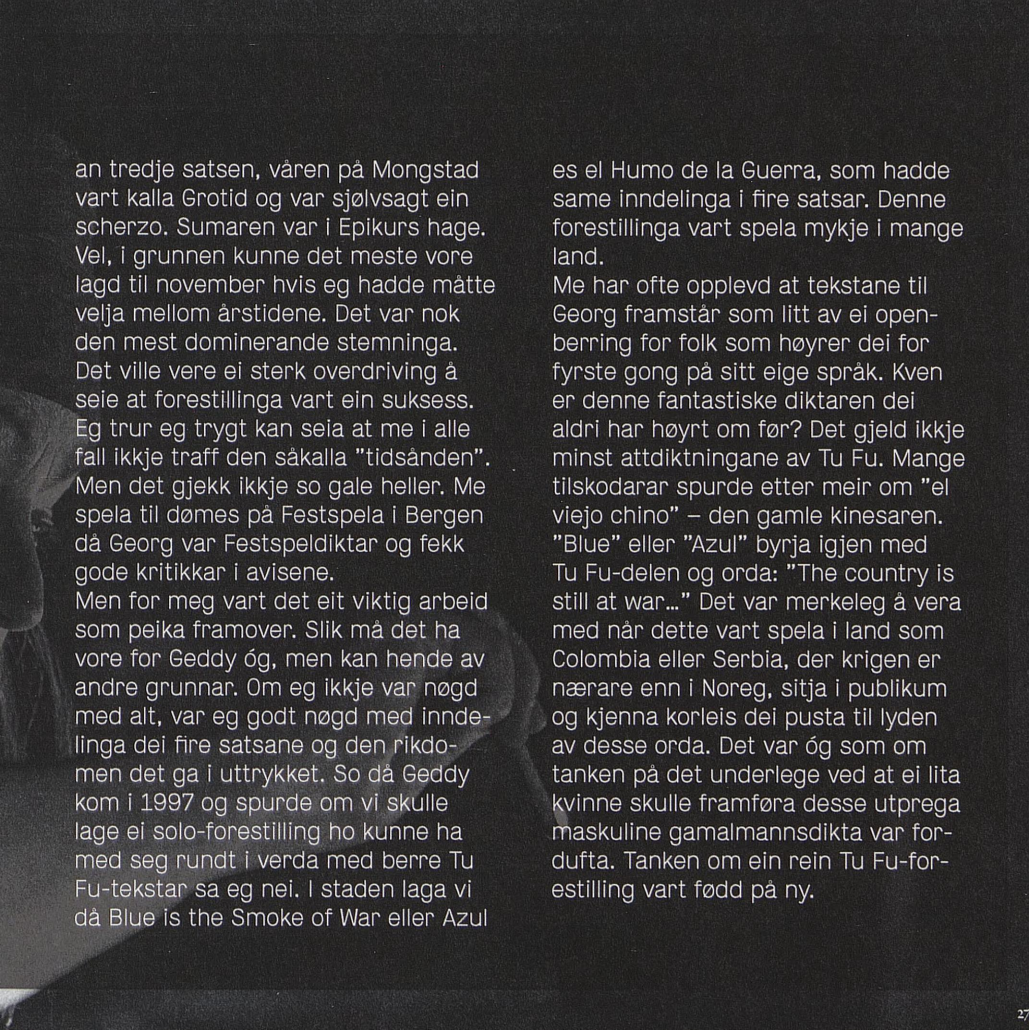
Den lange vegen attende til Tu Fu

Av Tor Arne Ursin

Eg har eit lefsete og sundlese eksemplar av Tu Fu-boka til Georg. På fyrste oppslaget har eg notert at eg kjøpte ho i 1978, då eg var 19 år. Forresten kan det godt vere at eg stal ho. Det var ikkje alltid eg hadde råd til alt eg hadde lyst til å lesa. Og Tu Fu-boka var so stilig å sjå til! Men vegen derifrå og fram til dagens forestilling har vore lang og krokut.

No har eg kome heilt ut or rekninga med kor mange forestillingar me har laga med Georg sine tekster – med stort og smått. Men eg hugsar godt den fyrste frå 1994. Den hadde den ironiske tittelen GODE TIDER – ironisk til ein las undertittelen (for de onde). Eg hugsar at eg flaug til Bergen og vitja Georg på kontoret hans på Sydneshaugen for å spørje om lov til å bruke tekstane hans. Kven som var mest nervøs og utilpass der og da veit eg ikkje. Det kan godt ha vore meg, men eg er ikkje heilt sikker på det. No var det ikkje lite vi spurde om heller. Me ville heilt enkelt få lov til å

velje fritt og klippe og lime i alle tekstane han hadde gjeve ut! Det fekk me lov til med desse orda: – Dere kan betrakte meg som avdød! sa Georg. Men når han no likevel var der, så sa han óg ja til å vera rådgjevar. Øvingane med Georg der han sat med attlatne auge og hørde på forestillinga vart høgdepunkt i ein vanskeleg prosess. Dei to mannlege skodespelarane som var med i byrjinga slutta etter kvart. Det skapte sterke spenningar mellom eg-personen på scena og eg-personen i tekstane. Det vanskelegaste var kan hende Tu Fu-tekstane. Georg forklåra at då han skreiv dei var han trøtt på å bli sedd på som ung og hadde teke stemma til ein gamal mann. Og her hadde eg berre tre unge damer i ensemblet! GODE TIDER var delt opp i fire årstider og satsar som ein symfoni med tempo- og stemningsanvisningar. Tu Fu fekk sjølvsagt hausten med ein langsom sats. Vinteren var vigd Georgs tidlege dikt frå den kalde krigen, med-

an tredje satsen, våren på Mongstad vart kalla Grotid og var sjølv sagt ein scherzo. Sumaren var i Epikurs hage. Vel, i grunnen kunne det meste vore lagd til november hvis eg hadde måtte velja mellom årstidene. Det var nok den mest dominerande stemninga. Det ville vere ei sterk overdriving å seie at forestillinga vart ein suksess. Eg trur eg trygt kan seia at me i alle fall ikkje traff den såkalla "tidsånden". Men det gjekk ikkje so gale heller. Me spela til dømes på Festspela i Bergen då Georg var Festspeldiktar og fekk gode kritikkar i avisene.

Men for meg vart det eit viktig arbeid som peika framover. Slik må det ha vore for Geddy óg, men kan hende av andre grunnar. Om eg ikkje var nøgd med alt, var eg godt nøgd med inndelinga dei fire satsane og den rikdommen det ga i uttrykket. So då Geddy kom i 1997 og spurde om vi skulle lage ei solo-forestilling ho kunne ha med seg rundt i verda med berre Tu Fu-tekstar sa eg nei. I staden laga vi då Blue is the Smoke of War eller Azul

es el Humo de la Guerra, som hadde same inndelinga i fire satsar. Denne forestillinga vart spela mykje i mange land.

Me har ofte opplevd at tekstane til Georg framstår som litt av ei openberning for folk som høyrer dei for fyrste gong på sitt eige språk. Kven er denne fantastiske diktaren dei aldri har høyrte om før? Det gjeld ikkje minst attdiktningane av Tu Fu. Mange tilskodarar spurde etter meir om "el viejo chino" – den gamle kinesaren. "Blue" eller "Azul" byrja igjen med Tu Fu-delen og orda: "The country is still at war..." Det var merkeleg å vera med når dette vart spela i land som Colombia eller Serbia, der krigen er nærare enn i Noreg, sitja i publikum og kjenna korleis dei pusta til lyden av desse orda. Det var óg som om tanken på det underlege ved at ei lita kvinne skulle framføra desse utprega maskuline gamalmannsdikta var fordufta. Tanken om ein rein Tu Fu-forestilling vart fødd på ny.

On the use of martial arts techniques

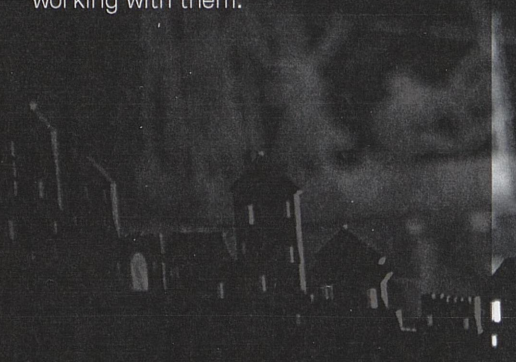
Av Tony Brown, Kung fu og Tai chi trener

This performance, depicts an old warrior who's lost everything in the war and barely has strength to fight but has no choice. The martial technique shown in this portrayal, (including spear, staff and sword-play), comes from traditional teachers who's lineage is traced back to the Shaolin temple.

The sounds and facial expressions originate from the Iron Wire System, which utilizes 5 emotions; Anger, Fear, Shock, Grief and Joy.

I would like to acknowledge the late WJ Chung, (NYC Chinatown), the late Madame Wong Jurong, (Shanghai China), Mark, Gin Foon, (Kwong Sai Province), Tan Ching Ngee, (Singapore) and the Ling Nan Hung Gar family (Hong Kong, Taiwan and North America), for preserving these arts.

Last but certainly not least, I thank the Director, Tor Arne Ursin and Actress Geddy Aniksdal for their hard work and patience interpreting my martial arts coaching. I am humbled by their persistence and focus, and sincerely hope you appreciate the performance as much as I enjoyed working with them.

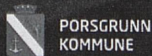

Medvirkande

Regi:	Tor Arne Ursin
Översetjing til nynorsk:	Geddy Aniksdal
Skuespelar:	Geddy Aniksdal
Komposisjon:	Guttorm Guttormsen
Lydproduksjon:	Carl-Viktor Guttormsen
Scenografi:	Anna Andrea Vik Aniksdal
Skuggejul og rustning:	Zoe Christiansen
Saum:	Linda Beate Sollie
Kampsportinstruktør:	Tony Brown
Hatt:	Unni Bang Andersen
Maske:	Heidi Elisabeth Rød
Lysmakar:	Jean-Vincent Kerebel
Foto:	Dag Jenssen
Program:	Anna Andrea Vik Aniksdal
Produsent:	Hans Petter Eliassen
Teknisk hjelp:	Einar Otterstad, Agnar Ribe og Lars Løberg

Takk til Edda og Julius Johannesen og Laila Aase for tilliten.

Det Norske Komponistfond

**GRENLAND
FRITEATER**

Huken 3D
3921 Porsgrunn
www.grenlandfriteater.com